

55878

1914

1969 JAN 29

5

MAGUNK

IDŐSZAKOSAN MEGJELENŐ
KOLLEGIUMI KIADVÁNY

M A G U N K III.évfolyam 5.szám

1968 november 30.

A JATE KISZ VB kiadványa

A Móra Ferenc Kollégium időszakosan megjelenő lapja

Szerkesztőbizottság: a Móra Ferenc Kollégium kulturális

munkacsoportja

Felelős kiadó: a Móra Ferenc Kollégium Diákbizottságának

kultúrfelelőse

Az anyagot lektorálta: Dr. Vörös László egyetemi adjunktus

1918 - 1968

A félévszázadot jelentő évszámok a Kommunisták Magyarországi Pártjának megalakulását jelölik, s azt a munkát, amely eljuttatta az 50. évfordulóig, amelyről napjainkban emlékezünk meg.

Megemlékezésünk akkor nyeri el igazi jelentőségét, ha tudatában vagyunk 1918 novemberének, 1919 márciusának, 1945 áprilisának, 1956 novemberének értelmének, ha látjuk, hogy ma is 1918 novemberének adott útján járunk. S így válik feleslegessé minden felsőfok és minden hangzatosság, amikor erről az 50 évről beszélünk.

1918. november 24-én Budapesten a Városmajor utca 42-es számú házban tartott alakuló ülés adott először önálló szervezeti formát, önálló pártot a magyar kommunistáknak. Először jött létre Magyarországon olyan párt, amely teljes egészében magáénak vallotta a marxizmus következetes proletárforradalmi szemléletét. A Kun Béla vezetésével oroszországi magyar kommunistákból és az MSZDP baloldalából alakult KMP politikai irányvonalát a lenini tanítások és az orosz forradalom tapasztalatai alapján dolgozta ki. Ennek a munkának első maradandó emléke és értékmérője a Magyar Tanácsköztársaság, a proletárforradalom győzelme másodikként a világon a Nagy Október diadala után. Még ugyanaz év ősze elvitte mindazt, amit tavasza hozott a Tanácsköztársasággal. S mégis, az 1919 és 1945 között eltelt időben az üldözések és megtizedelések ellenére élt, erővel birt, szervezett az 1918 elindította kommunista párt. Ott volt minden mozzanatnál, amely mai életünk előkészítésében, megvalósításában szerepet játszott a legapróbb részlettől a legjelentősebbig. Hazánk életében elsőrendű tényező felszabadulásunk óta.

A Magyar Kommunisták Pártjának értékét, vonzerejét és a bizalmat irányító munkájához növeli az a tény, hogy hibáinak bírálata-

tára, az önkritikára s a kijavításra maga vállalkozik, s következetes ennek végigvitelében. Pártunk politikája 12 év óta töretlen. Ebben lényeges tényezőnek foghatjuk fel, hogy erősödik a párton belüli egység, s hogy az új pártvezetés a politika alakításában egyenjogú tényezőnek tekinti a párttagságot. /Benke Valéria: Töretlen politika/

S eljutottunk ennek a pártnak a vezetésével ahhoz, hogy ma már a szocializmus teljes felépítésén fáradozunk, s most is, mint mindig, ez a párt vállalja magára munkánk irányító szerepét, összefogását az egész szocialista tábor tevékenységével. Ez a párt teremtette meg azt az ifjusági szervezetet is, amelynek mi utódjai vagyunk, azoknak az ifjaknak a szövetségét, akik a kommunisták támogatásával azért lelkesedtek, azért harcoltak, amiben mi már élünk.

Ezen gondolatok jegyében idézzük 1918. november 24-ének eszméjét, annak a pártnak a születését, amelynek vezetésével elérhettük, hogy amiért századunk elejének ifjusága harcolt, mi már élvezhetjük, s tennivalónk ennek továbbfejlesztése és megőrzése, hogy méltó utódoknak bizonyuljunk.

Körmöczi Katalin

Nagy Kallós

S Z O C I A L I S T A

S Z E R Z Ő D É S

A JATE Bolyai Janos Kollégiuma, a Tanárképző Foiskola Petöfi Sándor Kollégiuma, a SZOTE Semmelweis Ignác Kollégiuma és a JATE Móra Ferenc Kollégium onkormányzati szervei az állami vezetéssel egyetértésben az 1968. május 6-án a Móra Ferenc Kollégiumban tartott megbeszélés alapján az 1968-69-es tanévre szocialista szerződést kíván kötni.

A szerződés a KMP megalakulásának 50. évfordulója, valamint a szege-di egyetem 50 éves fennállásának méltó megünneplését segíti elő. Célunk a különböző jellegű felsőoktatási intézmények kollégiumai közötti jobb munkakapcsolat kialakítása.

A szerződésben résztvevő kollégiumok mindegyikét érintő programokat rögzítjük, a közös munkánkat ennek alapján végezzük az említett kollégiumok önállóságának megsértése nélkül.

A részt vevő kollégiumok az egyes munkaterületeken a következőket vállalják:

1./Tanulmányi munka:

Vállaljuk a tanulmányi munka színvonalának emelését - a kollégiumi tanulmányi átlag a kari átlag felett legyen - ennek megtartását és megfelelő szakmai segítség nyújtását az igényeknek megfelelően. /Nyelvtanfolyamok, együttműködés, az elsőévesek tanulmányi problémáinak megoldása terén, azonos érdeklődésű hallgatók együttműködése a tudományos munka területén. /
A tudományos diákkorban dolgozók számának növelése.

2./Agitációs propaganda munka:

Aktuális politikai kérdésekről konzultációs előadásokat rendezünk, meghívott előadókkal a szerződést vállaló felek közös rendezésében. A hallgatói partépitést megfelelő tájékoztatással és kölcsönös tapasztalatcsere-ekkel segítjük elő. A kollégista párttagok számaránya a kari átlag felett legyen. A DB politikai irányító szerepét töltsse be, s a DB-titkár lehetőleg párttag legyen. Kollégiumainkon belül a külföldi ösztöndíjat nyert hallgatóknak közös politikai előkészítést tartunk, ill. a külföldön járt hallgatóinkat elménybeszámoló tartására kérjük fel.

3./kulturális munka:

A Móra Ferenc Kollégium "Magunk" c. időszakosan megjelenő lapja köré közös irodalmi és képzőművészeti jellegű alkotókört szervezünk. Az alkotókör tagjainak képzőművészeti munkáiról közös műsort szervezünk, amelyet minden kollégiumban bemutatunk. Évente egyszer összkollégiumi bált rendezünk a Móra Ferenc Kollégiumban. A bevételeiből a kollégiumok arányosan részesülnek. A KMP megalakulásának 50. évfordulója tiszteletére fotopályázatot írunk ki. A résztvevő kollégiumok önkormányzati szervei azonos összegű szervezési díjat fizetnek be, mely összegből történik a nyertes képek jutalmazása. A zsűrizett fotókból vandorkiállítás szervezünk kollégiumainkban.

4./Sportmunka:

A kollégiumok bajnokságokat írnak ki./kispályás labdarugás,röplabda,kosárlabda,asztalitenisz,sakk./

A bajnokságok színvonalának emelése érdekében a résztvevő kollégiumok egy-egy kupát ajánlanak fel a megfelelő sportágban./
Félévenként közös turát szervezünk a Marosszögbe.

5./Érdekvédelem:

A menza problémák megoldása érdekében közös bizottságot hozunk létre.Rendkívüli szociális segélyek elosztása, valamint egyéb diákjóléti ügyekben kicseréljük tapasztalatainkat.

6./A tanév első felében közös továbbképzőt szervezünk minisztériumi előadók vezetésével.

7./A felsobolt közös programokon kívül az együttműködést azzal kívánjuk elősegíteni,hogy a szervező kollégiumok a saját rendezvényeikről tájékoztatni fogják a testvérkollégiumokat.

8./Az egyes programok végrehajtásáért a különböző önkormányzati szervek felelősek.Munkájukat minden kollégium reszortfelelőse fogja segíteni.

A munkák további szervezésével és koordinálásával a JATE Móra Ferenc Kollégium önkormányzati szerveit bizzuk meg.

9./A résztvevő kollégiumok vállalják a szerződés végrehajtását és feladatuknak tekintik a diákok otthonok kollégiummá,a kollégiumok szocialista kollégiummá válásának elősegítését, valamint a szerződés kiterjesztését más kollégiumokra is.

Szeged,1968.május 13.

A szerződést aláírták:

A Bólyai János Kollégium nevében:

Papp György
DB-titkár sk.

A Petőfi Sándor Kollégium nevében:

Fazekas Eszter
DB-titkár sk.

A Semmelweis Ignác Kollégium nevében:

Kocsis Károly
DB -titkár sk.

A Móra Ferenc Kollégium nevében:

Szabari Maria
DB-titkár sk.

A másolat hiteles !

Szeged,1968.szeptember 27.

K O L L É G I U M U N K É L E T E

/Petöfi S. Leánykollégium/

Mint minden kollégiumnak, nekünk is az a feladatunk, hogy minél jobban segítsük a kommunista szakemberképzést.

Igyekszünk a kollégiumban minél tartalmasabb életet biztosítani kollégistáinknak, lehetőséget adni a politikai, a kulturális, a sport- és a közösségi élet területén az egyéniség minél teljesebb fejlődéséhez.

Kétféleképpen valósítjuk ezt meg: egyrészt itt a kollégiumban, másrészt felhívjuk a város egy-egy színvonalas rendezvényére a hallgatók figyelmét. Így pl. a Collegium Artium, az Art Kino egyes műsoraira, ahová szép számmal járnak kollégistáink. Filharmonia bérletünk is sok van - nem is beszélve az igen népszerű Filmmuzeum bérletekről.

Ebben a félévben csoportos mozilátogatást szerveztünk - és szervezünk is még. Pl. a Vörös tinta c. filmet megnéztük közösen, és utána vitát rendeztünk a film etikai problémáiról.

Az utibeszámolót kedvelők részére tartottunk Törökországról egy igen érdekes beszámolót, és még három különböző témájut tervezünk.

Év elején igen kedves hagyománya kollégiumunknak a műsoros "Gólya avató", amit a II. évfolyam rendez a gólyáknak.

Sokan vannak, akik irodalmi témájú rendezvényeket kértek - az ő részükre alakult egy irodalmi kör, ahol egyéni kezdeményezésre, illetve kívánságok szerint állítják össze egy-egy összejövétel anyagát.

Most tartjuk az első szobagyűléseket, amelyeknek témája szabadon választott /irodalmi, szakmai, zenei stb.../

Kollégistáink a sportolás területén a tollaslabdának, az asztali-tenisznek és a kosarazásnak hódolnak.

Szombatonként komoly - ill. könnyűzenei lemezhallgatást tartunk - ugyanakkor könyvtárórát.

Van néhány lelkes folyóíratosunk, akik rendszeresen propagálják a kollégiumunknak járó folyóiratokat - sőt berendeztek egy folyóiratolvasót és ott ügyeletet tartanak.

- A lányok egy része /26/ gépirni tanul, sokan pedig nyelvórákra járnak, melyeket itt a kollégiumban vagy a főiskolán tartanak.

Mindezen kívül rádiós szobát rendeztünk be, a rajzosoknak műtermet - tehát igyekszünk a lehetőség szerint minél többet adni, az aztán a kollégistákon múlik, hogyan élnek ezekkel a lehetőségekkel.

F A Z E K A S E S Z T E R

DB-titkár

Röppenve szökkenve cipelte terheit

a végtelenbe

ez a nyár is.

A szeptemberi folyó belefáradt,

hogy fesztiválvendégekre mosolyogjon,

szőkeségét kifakították a Kodakok

és Ljubityelek. Sárrá dagasztja fájón

a homokot és

szótlan túri a dagályt hozó erőket.

Könnyesszemű várospm, te nyarakért élő,

mindig megújhódó,

őszbe homályosít téged a

reggelente nagyot bicsakló villamos,

a tapintatossá halkult élet,

s az egyre szürkébb fényekkel

zubogó szökőkút.

Lásd, teled után nem vonzott nyarad,

messzire kellett futnom, hogy olyannak lássalak most,

igazinak; a nappalokat

benned éljem.

Ünnepnapi emlékezésnek

a tavaszt őrzöm, habszagút, könnyút,

mely bennem gondolat-áramot riasztott.

S téli reggelekben, ha már

láthatatlanná fagy tér és idő,

álmosan nyujtózva nyárban higyjem magam.

/1968 szept. 10./

NÁVAY ANIKÓ

?

És jönnek-mennek a levelek
Téged hoznak és engem visznek
Mégfognám újra a kezedet
Ujjaid hisznek-e?
Hisznek?.

B I Z T O S

Hétköznapok fosztotta álom
lesz belőled holnapra kedves.
Ne félj, a hajnalt mégis megvárom.

?

Esők havak szelek nyarak
Hoztak új dalokat.
Esők havak szelek nyarak
S a ritmus maradt.
Maradt?

/1968 okt.27./

E M L É K S Z E L ?

Emlékszel?

Április volt és a didergő csillagok alatt azt mondtad, hogy én leszek a feleséged, de nem mertél megcsókolni se. Még mindig meg akarsz halni? - kérdeztelek, s te rekedten mondtad: Nem, már van kiért élni.

- Mért nem vettél magadra kabátot - kérdeztem, s te közelebb lépve hozzám, fáradtan azt felelted: Mert nincs. De majd lesz. Ezután minden lesz. - és fölcsillant a szemed.

Én néztelek és ugyanezt hittem akkor, amit te: ezután minden lesz.

x x x

Emlékszel?

Julius volt, lángoló nyár, s te ugy simultál az arcomhoz, mint kazlakhoz a jószagu rétek. - Oázis vagy - mondtad - tagjaid millióm pálma és szemedből buzognak éltető vizek. A vándornak nem kell már szomjaznia.

- És mi lesz, ha a vándor egyszer majd bódítóbb italra vágyik - kérdeztelek.

- Ez nem részeges vándor - mosolyogtál, de ezután hirtelen komoly lett a szavad: Vagy ha mégis, akkor elindul a sivatagba és mindörökre ott is marad. Nyarai tikkasztóbbak lesznek a juliusnál, éjjel pedig dideregni fog. Mert nem lesz se vize, se kabátja. De, ugye, te nem hagyod elbitangolni?

Nem - akartam mondani, de szájad elnémitotta a szám.

x x x

Emlékszel?

Ültünk a kongó fehér csendben, hatalmas zöld növények között, és te hallgattál és én szomorú voltam. A nyurga, vértelen ablaküvegen túl szelíd búval ingatták puha terhüket a fenyők. A december beteg volt, akárcsak én: éjszakánként havat hányt.

Majd irok - mondtad - és a tavasszal eljövök érted. És most mosolyogj, hisz nem változott köztünk semmi - s szavaid bizonyosságául magadhoz huzzál. Én azonban kitértem a csók elől, mert köhög-nöm kellett.

x x x

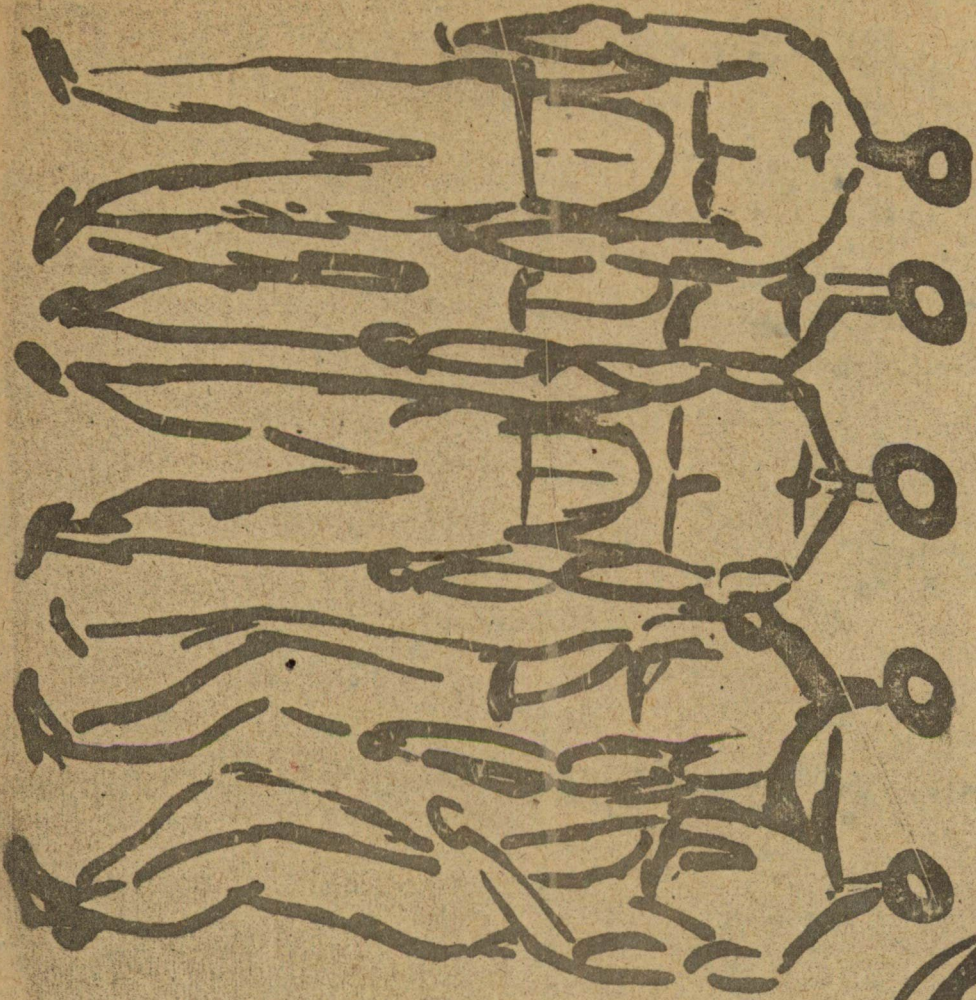
Emlékszel?

Ősz volt már, egy kegyetlen tavasz s egy magányos nyár után ősz volt újra, gyönyörű ősz.

Tarka, kövér, levelek sütkéreztek a fákon, még egy utolsót, egy halálosat, egy édeset.

Az egyetem előtt álltam, és te szó nélkül mentél el mellettem. Rám néztél - egy pillanat - és láttad a mosolyom. És pálmákat talán, meg józan, hűvös, kék vizeket. Aztán tovább mentél, viz és kabát nélkül, és a homok csikorgott a lábad alatt.

/1968/

EDITH BUCHMAYER

A M I K O R E L Ő S Z Ő R É R E Z T E M M A G A M
F E L N Ő T T N E K

Eleinte nem tudtam, mi történt. Majd később, sokkal később kezdtem megragadni az összefüggéseket.

7 éves kislány voltam akkor, olyan korban, amit az ember legszívesebben elfelejtene. Ezerkilencszáznegyvenhármat irtunk, a népiskola első osztályába jártam.

Ugy látszott, jól kezdődik a hét; azon a lág, napsütéses őszi reggelen még csak sejteni sem lehetett borzalmas befejezését...

Örömteli izgalomban volt a család - apám néhány nap szabadságot kapott. A számtanórán azon gondolkoztam, milyen lehet katonaruhában. Olyan rég volt már, mikor utoljára láttam! Nem értettem, mi a háború, mit jelent. De amikor láttam, hogy anyám és nagyanyám naphosszat szomorú szemmel járkál, kezdtem gyűlölni a háborút, a háborút, amelyről el sem tudtam képzelni, milyen, mégis szörnyüségesebbnek találtam, hiszen anyát és nagyanyát sírásra készítette.

Apám telve volt gondtalan optimizmussal.

"Apa, ugye hamar visszajössz?" Karjaiba vett és erősen magához szorított. "Igen kislányom, nemsokára visszajövök hozzád, és ha már nem leszek katona, mindent elmesélek neked részletesen. Mindent. Idegen emberekről, idegen országokról és az orosz gyerekekről..." Bólintottam és erősen szorítottam a kezét. Rettenetesen büszke voltam apámra, őt tartottam a legszebb férfinak a világon. Olyan fiatal volt és olyan ruganyos. Ha velem volt,

ugy éreztem, semmi sem ijeszthet meg. Ő majd megvéd. Mielőtt el-
indult, még egyszer megfordult. Ugy tűnt, tétovázik egy pillanatig,
azután újra lehajolt és megfogta a kezem. Megsimogatta, s közben
keményen a szemembe nézett. "Te már nagylány vagy, akivel min-
denről lehet beszélni" - mondta. Éreztem, elpirulok, önbizalmam
óriásit nőtt. Így még senki sem beszélt velem. "Legyél anyához
nagyon kedves, és vigyázz rá jól, amikor nem vagyok itt. Par hónap
mulva kistestvéred születik. Lehet, hogy én csak később, sokkal ké-
sőbb jöhetek haza. Segítened kell anyának, a támasza kell legyél.
Ugye tudod, hogy gondolom?"

Csak bólintani tudtam. Hirtelen könnyek csurogtak végig arcomon,
és nem értettem, nem tudtam, miért sírok. - Miért nem szólt erről
anya semmit? Elhatároztam, ha elgátni fogok és egy szóval sem emli-
tem, amiről apával beszéltem. Apám kérése szent volt számomra, a
lehető legjobban akartam teljesíteni.

Egyszer csak kopogtak, és csengettek másnap kora hajnalban az aj-
tón. Anya kiment, hágy megnézzé, mi volt az. Két szürke kabátos fér-
fi széles karimájú puhakalapban állt odakint. Kíváncsian kimász-
tam az ágyból. Babámmal a karomban reszketve, dideregve álltam a-
nyám mellett a nyitott ajtóban. Az egyik férfi megérintette kalap-
ját, szeme egy pillanatig megállapodott rajtam. Erősebben simul-
tam anyámhoz, és erősen megmarkoltam a kezét. Ösztönösen megérez-
hettem, hogy ettől a két embertől semmi jó nem származhat.
"Csak röviden" - szólalt meg hirtelen a másik. "Még van más dol-
gunk is."

"Jöjjenek beljebb" - mondta anyám erőtlen hangon, rosszat sejtve.
"Nem szükséges" - másodpercnyi szünet; a félelem, a rettegés másod-
perce.

"A férjét tegnap este letartóztattuk. Egy közeli vendéglőben randalirozott és sértően beszélt a Führerről."

Láttam, hogy anyám először megingott, majd szorosan tapadt az ajtóhoz.

"Minden további dologról írásban fog értesülni. Talán a kihallgatásra is küldünk idézést. Tartsa magát az intézkedésekhez."

Mindketten megérintették kalapjukat és elmentek. "Any, mit mondtak apáról?" Semmi válasz. Anya meg sem hallott engem. "Mit mondott az a férfi?" Kérdeztem újra, szinte kiáltva, de most sem kaptam feleletet. Anya hallgatott. Nagyanyám is hallgatott. A kanári ide-oda ugrált kalitkájában, trillázott megszékítés nélkül. És groteszkké tette a helyzetet...

Néhány hónappal később jött a hír, hogy apám egy salzburgi katonabörtönben van. Azt írta, minden rendben lesz, anya ne idegessen. Nem olyan forrón eszik a kását.

Ugyanezen az éjjel bombáztak. Anyám teljesen kikészült idegileg.

"Nem bírom tovább" mondogatta gyakran anyám. Átköltözési kérvényt adott be. Biztató választ kaptunk. És valóban pár nappal

később falura költöztünk. Ideálisan ékelődött az Észak-ausztriai falucska a szántóföldek és rdők közé. Itt alig érződött a

háború. Itt még sosem bombáztak. Nagyanyám gyorsan felépült, öcsém kitűnően fejlődött. Apámat értesítettük új címünkről, de válasz nem jött.

Minden borzalom és félelem ellenére meglehetősen nyugodt körülmények között folyt falusi életünk. Volt elég ennivalónk, rendes kis lakásunk és barátságos emberek vettek körül. A kapu előtt álltam, amikor a postás a salzburgi levelet hozta: látogatási en-

gedély két személy részére. Láttam anyám arcán, hogy bizik, tele van reménnyel, hogy apámat újra szabadon láthatja. De ez a látogatási engedély tulajdonképpen nem volt más, mint engedély egy utolsó "vigasztaló látogatás" -ra a hozzátartozók számára. Az érzés, hogy felhők között lebegek, eltűnt a börtön irodájában. Minden sivár volt és személytelen. A férfinek, aki az íróasztal mögött ült, szigorú arca volt, nem tudtam elképzelni, hogy valaha is nevetgetett. Valamilyen nyomtatvány fölé hajolt, a falóra idegesítően ketyegett. Anyám mellett állt félénken, mint egy iskoláslány - és szorosán tartotta a kezem. Ugy éreztem, most én vagyok az ő támasza és nem fordítva...

Végül is a férfi felemelte fejét és anyámra nézett. Mintha valami jóságot, részvétet tükrözött volna az arca, ez megváltoztatta kezdeti benyomásaimat.

"Valóban magával akarja vinni a gyereket?" -Végül mégsem engednek be apámhoz? Mialatt lázasan gondolkoztam azon, hogyan juthatnék be mégis hozzá, a férfi tovább beszélt. "Tekintve, hogy..." Töltőtollát ide-oda forgatta ujjai között "...még nem tudom, sikerül - e kegyelmet kapnia." Rám pillantott, barátságosan, jószágosan, sajnálkozva. "Jól van, vigye magával." Hangja újra szigorúan csengett, talán, hogy elrejtse egy érzést, ami nem ide tartozott. Azután egy ajtó előtt álltunk, az ajtó kerete közé zsunyogháló volt kifeszítve. Azután jött apa, kissé előrehajolva, mintha egy láthatatlan nehéz terhet cipelne; haja fehér a halántékán... "Tíz perc beszélgetési idő" - mondta az őr. Nagyokat nyeltem, csuklottam, szemem törölgettem és bosszankodtam lehetetlen viselkedésemem. Hiszen szilárdan elhatároztam, hogy bátor leszek. És most?

Ha ma erre az utolsó alkalomra,erre a salzburgi napra gondolok,mindig a sok lényegtelen dolog jut eszembe,amiről szüleim beszélgettek.Valószínűleg mindketten sejtették,tudták már azt,ami hamarosan bekövetkezett,de mindketten el akarták rejtani az igazságot a másik elől,jelentéktelen szavakkal barrikádozták körül magukat,hogy a lényegről ne kelljen beszélni."Gyere közelebb "-mondta apa,s ezek a szavak kizárólag nekem szóltak.Mindekét kezét a dróthálónak tapasztotta,néztem őket,a tehetetlen,kétségbeesett szabadulni-akarás mozdulatát.

"Jól vigyáztál anyádra?" Csak bólintani tudtam, s megint nagyot nyeltem. "Még nem láttam a kisöcsédet." Kisöcsédet mondott és nem kisfiamat.Hiszen tudta,hogy sohasem lesz kisfia,mert meg kell haljon..."Remélem,kedves vagy hozzá."Nem tudtam elszakítani pillantásomat a szemétől."Még van hozzád egy kérésed.Rettenetes korban élünk,nem tudhatjuk,viszontlátjuk-e egymást .Talan ma találkoztunk utoljára.Re már nagylány vagy,megértesz engem.Vigyázz nagyon a kisöcsédre és csókold meg helyettem." Kétségbeesett kis mosoly lobbant fel arcán,ki is aludt azonnal.Büszkén és egyenesen ,rugalmas léptekkel indult el;becsapódott egy ajtó,megfordult egy kulcs a zárban,egyszer,kétszer,azután újra csendes lett minden...

Majd elérkezett az a decemberi nap is a halálhírral:"Végrehajtva 1944.december 13-án;kivégzés helye Glanegg."

Nagyanyám és anya érzéketlenül ültek,öcsém ugrándozott ágyacskájában és vidám,gondtalan hangon gügyögött.Az udvaron békésen és részvétlenül káráltak a tyukok,egy szolgáló vihogott,csaholt a kutya és - apám halott volt.

Semmi sem változott.Micsoda szívtelen,bolond világ volt az,amiben éltem?

Rá akartam kárítani a tyukokra,a szolgálóra,kisöcsémre.

Hagyjátok abba, hagyjátok abba! Hát nem tudjátok, hogy apám
halott? De nem szóltam, nem is sirtam. Nem tudtam sirni.

Micsoda kor, amikor fiatalasszonyok megözvegyülnek, a
meggyőződésükért meg kell haljanak a férjek és a gyerekek
felnőtté kell váljanak, mert nekik kell viselni az ő terhe-
iket...

ford.: Á R U S E R I K A

"Kuba - a földkerekség egy része, melyet körülvesz a végtelen tenger, s Nicolas Guillen költészete"- mondta Pablo Neruda Dél-Amerika egyik legnagyobb költőjéről.

Nicolas Guillen, mulatt származású költő, újságíró és kommunista, végigharcolta a spanyol polgárháborút. Műveinek fő témája: tiltakozás a háború, a fajgyűlölet, a szegénység ellen; hazája és népe sorsa feletti kesergés, mélységes aggodalom.

Verseiben gyakran ábrázolja önmagát, amint koldustarisznyával a vállán, gitárral kezében vándorol a hosszú utakon, s világgá kiáltja a havannai fekete negyedek lakóinak mindennapi bánatát, örömét. Versei mintegy szenvedélyes, érzelmekkel telített, pergő ritmusú afrikai tánc, egy-egy forró hangú vallomás a latin-amerikai nép érzelmvilágáról - mely Guillen számára az édes-keserű életet jelentette.

x x x

NICOLAS GUILLEN

A Z ÚTON

Uton, úton

az úton!

Én megyek, hová-nem tudom

az úton;

megyek, megyek pénztelen

az úton;

bús bánatban megyek

az úton.

Aki keresett - messze van
az úton;
az, aki vár - még messzebb
az úton.

Gitárom is ott veszett
az úton.

Mily fürgék lettek lépteim
az úton;
látok élesen és messzire
az úton.
Karom mindent átölel
az úton.

Bánatom kellene elérni
az úton
Ez engem mindenért kárpótol
az úton
Akkor széttöröm gerincét,
az úton,
hogy kegyelemért rebegjen
az úton

megölöm, hogy élhessek,
megölöm, hogy énekelhessek
az úton
az úton
az úton

ford.: ALBERT KATALIN

CSIKÓS MARGIT

NAGY VALERIA

SZELENCZKI KIÁRA

I T T H O N

Olyan akarattal, hogy semmit sem akarok
Rázom az ablaküveget, szilánkjai kezembe szúrnak.
A lila papír nem ázott még le,
Tudom, még messze az ősz.
Még van időm, egyedül lehetek.
Ujra rázom az ablaküveget.
Kopognom kell az egek kapuin,
Hogy visszataláljak.
Vissza, hol menedéket adtak, és átvilágított rajtam
A kiszámított fény.
Ennek most vége, rázom az ablakbörtönt.
Nem teszek semmit, igazán semmit, semmit.

SZELECZKI KIÁRA

Ő S Z

Minden eső még jobban összemossa bennem az életem

lassuló forgatagát,

A festékek összefutnak, tudom, tudom, álmos vagy.....

S fáj egy kicsit, hogy rossz slágereket

Tudok csak nyikorogni,

Mégis olyan lustán, mint ahogy

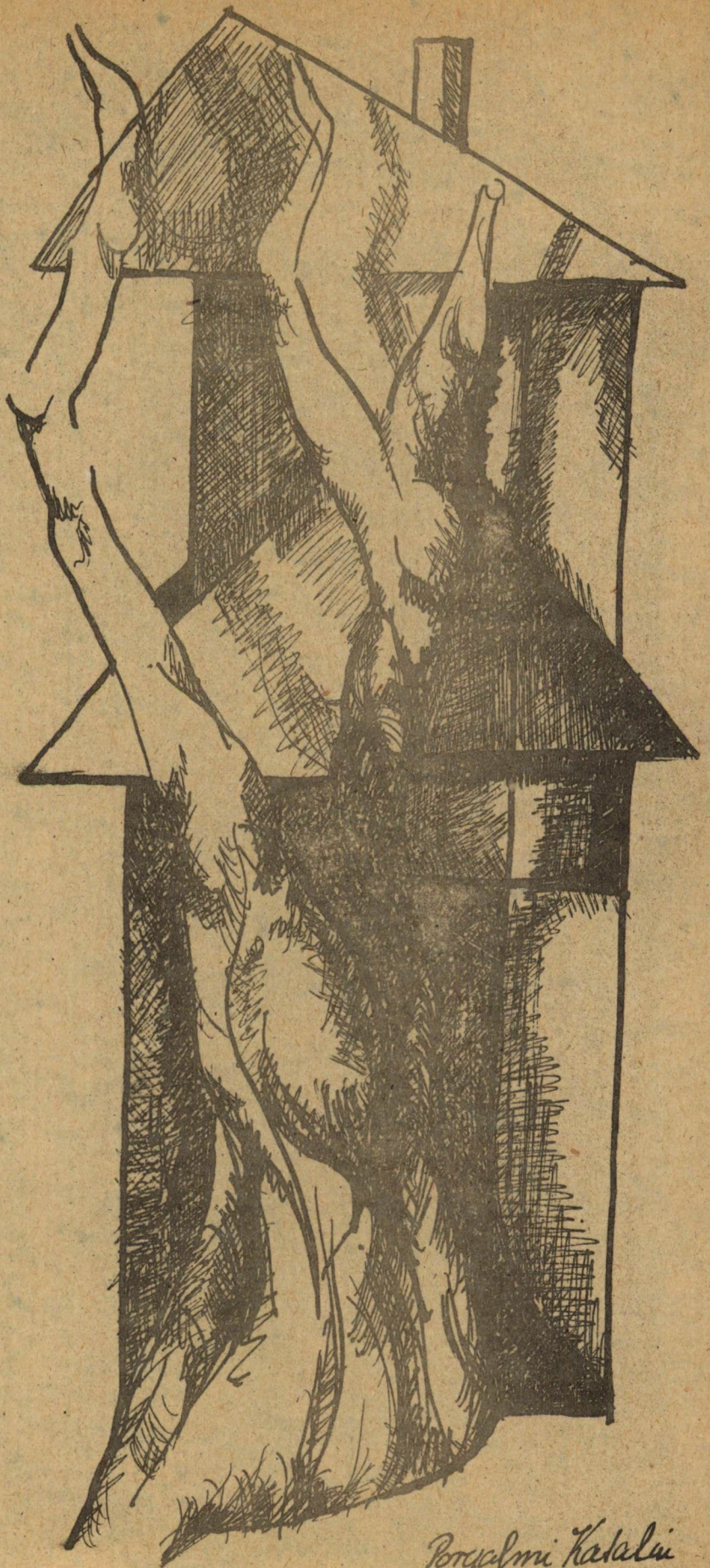
Libben az ostor a zörgő kocsik tetején

Fejemre húzom a tolltakarót; kár, kár,

Hogy így elmossa a színeket,

Igy elmossa az ősz már.

Porcismi Katalui

- * -

Rakétának szegődött perpetuum mobile
Magadbazárt igazságok prófétája
Te gerinctörni ember, életre vágyva
mindent tagadó és mindent igenlő
emberszabású hitekért esdő
Gondolkodni bátor, vaksik közt látó
Te húszévesen, összetörten holnapokba vágó

Hiszlek

S ne szólj
Ha eróm a te várad szüntelen

Ha sírok érted könnyel, könnytelen
Ha féltetni próbállak hasztalan
Ha harcaidra rábólintok hangtalan

Hiszlek

de szólj
ha csendre intenélek oktalan
Melletted erős voltam tegnap is
S hited a hitem marad holnap is

/1968 okt.27./

A B Á N A T I D E J É N

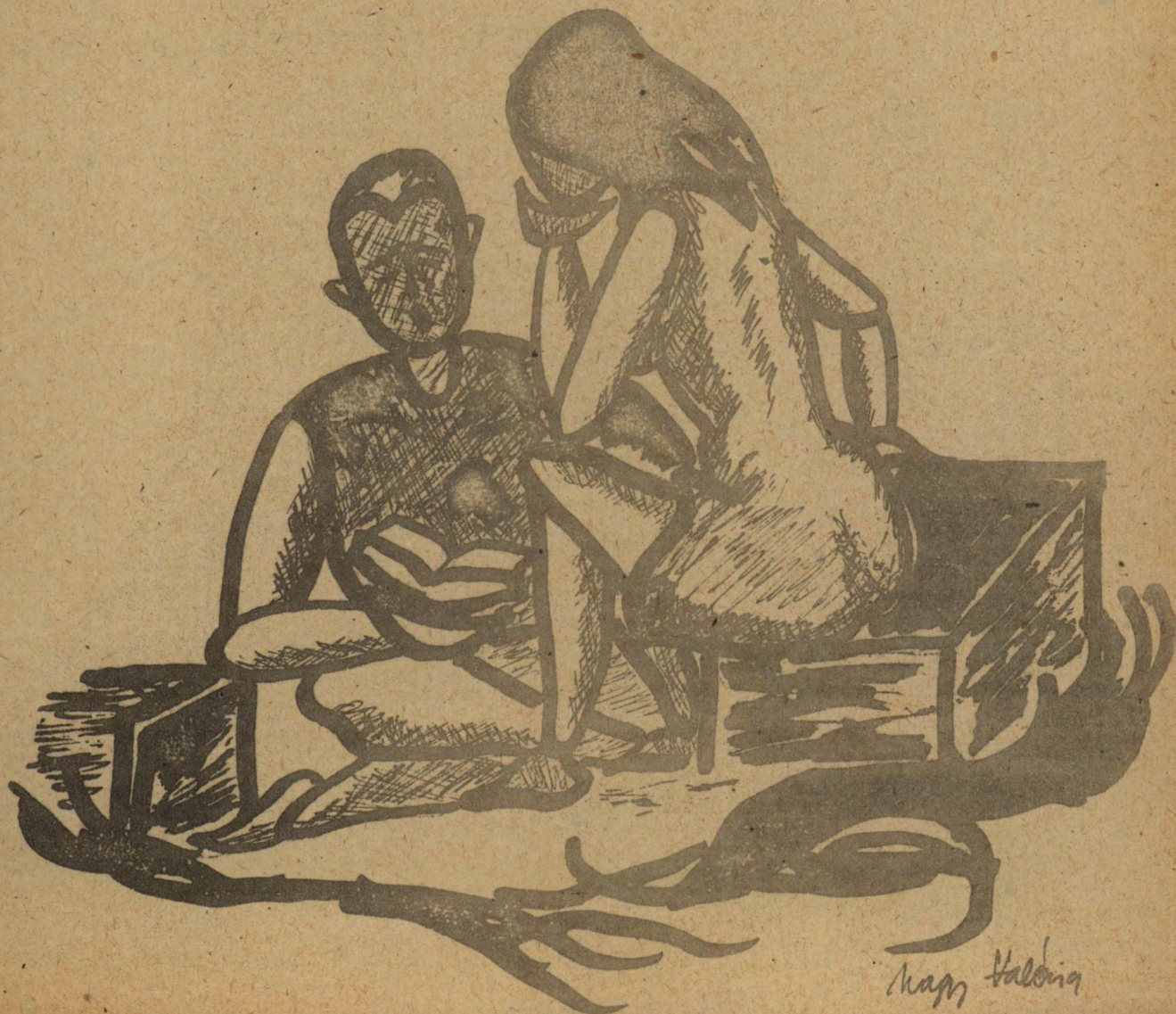
A bánat idején
majd hajtsd kezedre homlokod
és békélj meg a hiányommal.
S ha akarna lenni könnyed
harapj a szádba majd
úgy könnyebb.

A bánat idején
hozzád majd gyakran elmegyek
ha hideg lesz szived és szobád.
Árnyként belengem házadat
hüvösre csókolom
lázadat.

A bánat idején
én is majd szomorú leszek
de nem látod rajtam ezt soha.
A nagy csend messzire hajszol
a távolban bennem
elalszol
én szerelmesem

/1968/

Vártalak,
tudtam, hogy fél óra
múlva megérkezel.
Nagyon vártalak,
tudtam, hogy most
lépsz ki a kapun,
s végigjössz a Tisza-parton;
veled szemben emberek jöttek,
siattél.
Most érsz fel a hidra...
hideg szél csepott az arcodba,
de érezted, hogy várlak.
Vártalak...
Már csak tíz perc és itt leszel,
nem is, már csak öt...
Ugy vártalak!

Lapunk e számának munkatársai:

Albert Katalin	BTK V.
Arus Erika	BTK III.
Csikós Margit	BTK V.
Fazekas Eszter	Pedagógiai Főiskola III.
Köcsh Valéria	BTK II.
Körmöczy Katalin	BTK V.
Návay Anikó	BTK II.
Szabari Mária	BTK III.
Szelecski Klára	Pedagógiai Főiskola III.

A rajzokat készítették:

Porcsalmi Katalin	Pedagógiai Főiskola III.
Maróty	TTK
Nagy Valéria	BTK V.

A címlap Nagy Valéria munkája